

Gruparea literară "SUD"

Primul număr din *Sud* apărea la 5 octombrie 1996 și avea ca temă principală rezultatele ediției a XVII-a a reînviatului Concurs de creație literară „D. Bolintineanu”. Surprinzător și atipic, nu găzduia în paginile sale nici un proiect-program, nici o explicație a funcției și țelurilor publicației. Aspectul avea să fie explicat ulterior, în mai multe rânduri, de C. Carbarău, în principal prin teama de efemeritate, adică de a nu mai putea să publice un alt număr. O altă cauză a lipsei programului publicistic se poate pune pe seama precarității resurselor materiale, care ar fi împiedicat respectarea liniei directoare enunțate.

Deși nu a avut un program definit ca atare, din tematica abordată reiese că revista *Sud* avea un pronunțat caracter literar, propunându-și să se ocupe, în principal, de autorii născuți sau activând în zona Dunării. O a doua marcă temă era legată de descrierea Bolintinului sub toate aspectele. Apoi, o preocupare permanentă a fost cea de prezentare a evenimentelor culturale din spațiul dintre „Olt și Borcea”. Lor li s-au adăugat paginile cu creații originale, cele de critică, de istorie, de prezentare de personalități și monumente, aniversări etc. Prin originalitatea scrierilor și temelor, prin calitatea colaboratorilor, revista a reușit să se îndepărteze de sintagma de „magazin”, de care atât se temea redactorul șef Constantin Carbarău.

În privința „provincialismului”, altă uriașă teamă și temă a fondatorului *Sud*-ului, fiind încă de discutat asupra definiției și nocivității lui, rămâne de judecat unde putem situa publicația. Desigur, când vorbim despre *Sud*, nu ne putem gândi la o publicație „ușorică”, cu articole otova, *copy-paste* sau „colaje”. *Sud*-ul a avut coloană vertebrală și Carbarău a știut să i-o mențină dreaptă.

(...)Stabilizarea valorică a perioadei se datorează „inserției” unor materiale semnate Aureliu Goci (începând cu numărul 4), Radu Cârnelci (de la nr. 7), George Apostoiu (de la nr. 9), Fănuș Băileșteanu (de la nr. 14-15) sau George Chirilă, Stan V. Cristea și Neagu Udriou. Concomitent, „grupul de la Bolintin”, după cum plastic îl numește poetul Florică Dan, în ideea de „a ține pasul”, îi arunca în arenă pe Florin Vlad și Bogdan Pascu. Se observă însă, încă de pe acum, un dezechilibru accentuat prin acțiunea voluntară a redactorului șef, Constantin Carbarău, între aportul „bolintinenilor” și cel al externilor, în favoarea ultimilor. Mai bine pregătiți profesional, cu dexteritatea scrisului profesionist dobândită în ani de practică, adesea mai talentați, autorii din afara arealului bolintinean vor deveni preferații *Sud*-ului. Procesul, dar mai ales procedura prin care s-a creat înlocuirea a dus la discuții, controverse, antipatii, dintre care unele supraviețuiesc încă. (**Vasile GRIGORESCU** (din *prefața* la vol. *Revista Sud. Bibliografie 1996-2011*, București, Editura Rawex Coms, 2014)

Când în urmă cu douăzeci și doi de ani inimosul și împătimitul ziarist de vocație Constantin Carbarău venea în lumea literară a țării cu o nouă publicație, cu un titlu care sugera multe, atât cunoscătorilor în materie cât și celor care frecventau presa scrisă a aceluși timp, cred că nimeni n-ar fi crezut că întreprinderea lui, fără îndoială curajoasă și lăudabilă, va avea urmările pe care le-a avut și cu atât mai puțin viitorul ce-i stătea în față *Sud*-ului.

Fără a face istorie cu orice chip, trebuie să le amintim celor ce vor citi aceste rânduri că pe atunci, la doar câțiva ani după evenimentele din decembrie 1989, piața publicisticii noastre mai era încă plină de tot soiul de reviste, de „foi”, de ziare (multe cu pretenții și chiar cu tiraje mari), de fel de fel de tipărituri care voiau să atragă atenția (și să o mențină cât mai mult, dacă era posibil!) asupra lor. Așadar, un „peisaj” bogat și variat, din care cititorul trebuia să aleagă ceea ce îi convenea și-i satisfăcea curiozitatea ori îi lămură nedumeririle legate de înseși problemele zilei.

Se înțelege, aproape de la sine, că într-un asemenea context să ai cutezanța de a te „arunca” într-o „mare” atât de involburată reprezenta o aventură pe care puțini și-o puteau asuma, deoarece riscurile erau mari.

Și poate că nimeni n-ar fi crezut că o revistă apărută la Bolintin Vale (localitate care nici Bucureștiul, nici Clujul, Iașul, Timișoara ori alt mare oraș cu potențial cultural mare nu era) avea să reziste, să se impună, în fine să-și construiască un destin propriu, de neconfundat în viața culturală națională. Că s-a întâmplat să fie așa a fost, desigur, meritul fondatorului ei, dar și al colaboratorilor (de la nume prestigioase de scriitori, publiciști, alți oameni de cultură și până la debutanții de ultimă oră), care au investit încredere și speranță în revista *Sud*. Iar răsplata le-a fost pe măsură, fiindcă publicația bolintineană a crescut de la număr la număr și de la an la an, apoi și-a consolidat poziția și individualitatea și a ajuns, nu după multă vreme, ceea ce cu un termen mai nou se numește un brand. În jurul ei s-a coagulat, încet și sigur, un colectiv de colaboratori care au sprijinit, fiecare după puterile și posibilitățile lui, apariția unei emulații, a unei atmosfere culturale remarcabile în localitatea Bolintin Vale, sporind, peste veac, prestigiul așezării de la care și-a luat numele și unul dintre marii poeți ai clasicismului nostru.

Cine va avea curiozitatea să meargă într-una din bibliotecile centrale și va răsfoi colecția celor douăzeci și doi de ani care s-au adunat în biografia revistei *Sud*, va constata că aceste sumare considerații ale noastre (și încă multe altele, desigur!) își află o deplină acoperire. Paginile publicației – racordate pe de o parte la istoria culturală a locului și a locurilor circumscrise ariei geografice sugerată prin titlu, iar pe de alta la problemele, împlinirile și întrebările realității din imediata apropiere spațială și temporală – reprezintă o filă vie a mișcării de idei, sau, altfel spus, o oglindă fidelă a epocii pe care revista a parcurs-o dinamic, frumos, cu apariție neîntreruptă, chiar dacă drumul ei n-a fost tocmai ușor, chiar dacă necazuri de culise, azi neștiute, i-au pus uneori în pericol existența.

Domnul Vasile Grigorescu, un istoric de vocație și un neobosit cercetător a tot și a toate câte înseamnă trecutul Bolintinului și al altor așezări din preajma acestuia (ne-a dat în ultimii ani câteva cărți de referință asupra așezărilor monahale, despre personalitățile zonei) este fondatorul *Asociației pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu*, susținătoare, între altele și a unui Club de istorie și patronatoare a noii serii a revistei *Sud*. Totodată, domnia sa împreună cu un colectiv alcătuit din pasionați de domeniu mai este și un demn continuator al direcțiilor impuse publicației de către fondatorul ei. **Florentin POPESCU** (din ala vol. Vasile Grigorescu, *22 de ani cu revista Sud. Bibliografie 1996-2018*, Editura Rawex Coms, București, 2018)

Reprezentanți ai literaturii bolintinene de azi

Dumitru DUMITRICĂ

După douăzeci și una de cărți (*Pașnică lumină*, 1992; *Făpturei tale, adorată mamă*, 1995; *Țărnuțelul regășirii*, 1996; *O vară-n paradis*, roman, 1997; *Răsărit de Luceafăr*, 1998;

Eternității tale, vremelnica mea clipă, 1999; *Poemele tristeții*, 2000; *Floare de colț*, 2001; *Simfoniile toamnei*, 2001; *Visterii pierdute*, 2002; *Icoane din trecut*, 2003; *Între gânduri, versuri și cugetări*, 2004; *Pe eșafodul toamnei, versuri și cugetări*, 2006; *Din negura vremurilor, povestiri*, 2007; *Pe o stea din Carul Mare*, 2008; *101 sonete – Catargele vremii*, 2009; *Slavă, fir de iarbă sfânt...*, 2010; *Sub rondul anotimpurilor*, 2011; *Adio, Copilărie*, roman, vol. I, 2012; *Din zori până-n amurg*, 2015; *Adio, Copilărie*, vol. II, 2013; *Albastrule cer, albastrule cer!*, 2013), Dumitru Dumitrică (n. 4 octombrie 1941 – d. 18 mai 2016) ni se înfățișează ca un autor cu o operă bogată și impresionantă mai ales prin gama largă a temelor și sentimentelor cuprinse în volumele amintite, prin ușurința versificării și printr-o anume grijă față de poemele redactate în formă clasică.

Autodidact, format mai degrabă la școala cenaclurilor literare pe care le-a frecventat decât la cine știe ce universități, acest poet a debutat – și puțină lume mai știe asta! – în Belgia, în urma unui concurs literar pe care l-a câștigat departe de lumea bucureșteană, unde de multe ori (vremea din urmă a dovedit-o!) întrecerile literaților se soldează cu laureați aleși pe criterii dinafara valorii și esteticii. Încă de la acel debut, petrecut în 1992, Dumitru Dumitrică s-a remarcat ca un temperament solar și nostalgic, notă ce caracterizează toată lirica lui de mai târziu.

Bogdan I. PASCU

În jurul anului 2000, în București și în țară, s-a declanșat o adevărată mișcare literară care și-a propus (nu atât printr-un program colectiv, cât mai degrabă prin diverse inițiative particulare) să „împământenească” și la noi ciudate și sintetice formule poetice din Orientul Îndepărtat, îndeosebi din Japonia. Este vorba de formule cărora nu li s-au găsit nume autohtone, (rămânând sub denumirea din țara de origine Haiku, Tanka ș.a.) fiindcă nu mai fuseseră practicate până atunci de autorii români. E adevărat, avem (și avem și azi) și noi poemul într-un vers, catrenul, aforismul poetic, însă răspândite pe o scară mult mai mică decât avea să se întâmple cu amintitele formule orientale.

În aparență simple și la îndemâna oricui, amintitele creații au atras un număr foarte mare de poeți, a luat ființă și o asociație de profil, iar volumele care au ieșit de sub tipar au fost, probabil, de ordinul zecilor. Acestei mișcări s-a raliat și Bogdan I. Pascu, frecventator al unor cenacluri bucureștene și autorul cărții „Adieri în amurg” (Editura Amurg Sentimental, București, 2001), prima în ordine cronologică din creația acestuia și totodată întâia care ne-a parvenit și nouă.

Dan FLORICĂ

Dintr-un anumit punct de vedere se poate spune că Dan Florică (n. 1 ianuarie 1948 în Bolintin Vale) este un „veteran” al scrisului literar „sudist”. L-a debutat poetul Dumitran Frunză în revista „Albina” în 1996 și a colaborat mai apoi la mai multe antologii lirice (dintre care unele au fost de haiku, tanka și poeme într-un vers, după care a tipărit de unul singur nu-meroase cărți: *Micropoeme*, 1998; *Greieri, până la stele*, 1999; *Majestatea Sa, Clipa*, 2000; *Ia zâmbetul cu tine*, 2002; *Cu fiecare stea privim nemărginirea*, 2003; *Din țara Râurilor*, 2004; *...Și vulturul așteaptă*, 2005; *Înțelepciune din înțelepciune*, 2006; *Între Ion Pillat și Zhuang-Zi*, 2008; *Momentul adevărului*, 2016; *Pe tărâmul iubirii*, 2016; *Lumina din gutui*, 2016) ș.a.

Cu *Pe tărâmul iubirii* Dan Florică ne-a trimis numaidecât cu gândul la Ștefan Petică, cel supranumit „poetul florilor”, autor cu care poetul din Bolintin Vale se întâlnește nu

numai în alegerea temelor din „grădina” sa de la țară, ci și printr-o anume manieră de tratare a subiectelor, ca la Luchian, de pildă.

Ceea ce îl deosebește pe autorul cărții despre care scriem de Ștefan Petică este dorința de a ne oferi o panoramă a „naturii de acasă, din primăvară până-n iarnă”, cum își intitulează însuși „secțiunea întâia” a volumului. Dacă la Petică imaginea era una globală, la Dan Florică focalizarea, ca în cinematografie, se face pe anume flori ce sunt aduse în prim plan: „ghiocei” care „se-avântă” să iasă primii de sub zăpadă, zambile care „sendoie de mijloc săltând pământ cu capul, cu forța lor de foc”, tufănele care „sfidând o vreme rece, îndreaptă creștet galben spre timpul care trece”.

Victor PENCU

În anul 2000, când dl. Victor Pencu debuta cu volumul *Neodihna cuvintelor* (Editura Amurg sentimental, București), puținii lui comentatori de atunci îl receptau ca pe o apariție insolită în spațiul liric general. Să vii cu o carte care te individualiza pregnant în raport cu experiențele optzeciștilor și ale nouămiiștilor reprezenta din multe puncte de vedere o problemă de curaj. Cum, însă, Victor Pencu era prea sigur și stăpân pe talentul și vocația lui, nu cred că s-a gândit în acel timp (și nici mai târziu) la ecoul textelor sale. Poet grav, pe de o parte, iar pe de alta nelipsit de umor în relațiile cu ceilalți, la finele volumului amintit dl. Victor Pencu insera o notă (*Despre mine, ca despre cei vii. Numai bine și câte ceva*) cu mențiuni biografice: «În mediul „șesurilor natale”, unde amurgul cade în cai, iar sub solzii peștilor încărunțește timpul, pe 29 iunie 1950, unii zic pe 2 iunie același an, cum sunt trecut în actele de identitate, am venit eu pe lumea asta întortocheată, în comuna Gâștești, județul Giurgiu, fost Ilfov, din părinții mei Nicolae al lui Dinu lu’ Petcu și Leana lui Durdan.

Aci modelez cu stări interioare de o profunzime nealterată. Eul meu liric îmi amplifică în imaginar și metaforic structura poetică, diferit și în congenital. Tot în Gâștești a văzut lumina zilei și mama poetului martir Nichifor Crainic, Stana, din a cărei familie descind și eu. (...) Cultura poetică mi-am format-o prin biblioteci, mai ales prin biblioteca unchiului Nichifor Crainic. Prin 1969 prima oară când am fost la el acasă cură-sa Voica, mi-a spus: „Nepoate, descalță-ți pantofii ăștia să știi c-ai intrat și tu în papucii lui Nichifor Crainic”.».

Recunoscând originalitatea d-lui Victor Pencu, principalele reviste literare din anii '70-'80 („România literară”, „Convorbiri literare”, „Viața Românească”, i-au publicat sporadic poeziile, fiind apreciat de mai mulți poeți importanți ai timpului.

Volumul de debut a fost urmat de altele abia mai târziu, după 16 ani (*Elegii de acasă*, 2016; *Stampele luminii*, 2017; *Elegiile pământului*, 2019; *Ianuarienele*, 2019; *Elegii de taină*, 2021).

Alexandru GHIȚĂ-SAȘA

Un clasicist și clasicizant prin formație și excepție, dl. Alexandru Ghiță-Sașa (născut la 2 ianuarie 1955 în comuna Lătești, jud. Ialomița) face parte din acea categorie de poeți, din ce în ce mai rară, pentru care principala preocupare nu este atât aceea de a se afirma cu orice preț și a-și vedea tipărite versurile prin reviste și în volume cât aceea de a citi și reciti creațiile lirice ale marilor poeți de la noi, dar mai ales din restul lumii.

Cele câteva poeme risipite prin unele reviste culturale („Amurg sentimental”, „Armonii culturale”, „Sud”), ori adunate fragmentar în antologii de mic tiraj și de restrânsă circulație *Ostroave de lumină* și *Animascopii* (Editura Amurg sentimental) și *Grupul de la*

Bolintin (Rawex Coms) nu au fost în măsură să ne dea o idee mai exactă asupra creației acestui poet, așa încât volumul *Sonete lângă somnul tău și alte stihuri* (Editura „Sud”, Bolintin Vale, 2019) reprezintă deopotrivă debutul editorial al autorului și totodată un punct de pornire ceva mai serios în evaluarea creației cu pricina.

Dl. Alexandru Ghiță-Sașa, despre care dl. Gabriel Dragnea ne spune că „și-a îngrijit muzele hrănindu-se cu lecturi autentice, clasice, care fac parte din panoplia vastă a valorilor mai mult sau mai puțin uitate de generația tânără, în plină formare intelectuală: Baudelaire, Edgar Poe, Marin Sorescu, Georg Trakl, Ștefan Augustin Doinaș, Rimbaud sau Michelangelo etc.” este un fel de floare rară printre poeții din sudul țării, cultivând, cu frumoase și remarcabile reușite, o formă celebră și cu rădăcini seculare a poeziei: sonetul.

Bardul e un fin și rarism „gustător” de vorbe vechi, cititor de vechi hrisoave, scormonind prin cufere vechi ale limbii spre a scoate la lumină broderii și brocarturi, perle ascunse ale vocabularului.

Alexandra FIRIȚĂ

Teleormăneancă prin naștere (n. 1 august 1956), dar stabilită în Bolintin Vale din 1964, unde s-a implicat de la început în viața culturală a localității, d-na Alexandra Firiță se numără printre membrii fondatori ai Fundației Culturale „Dimitrie Bolintineanu” (1996) și printre cei ai formațiunii care i-a succedat acesteia (Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu, 2012), fiind totodată și unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai revistei *Sud*, de la începuturile acesteia și până azi.

Ulterior, lucrând mai mulți ani în Italia, n-a abandonat poezia, s-a integrat în mișcarea literară de acolo, a devenit membră a Organizației Mondiale a Medicilor Scriitori (2004), s-a înscris în Asociația „L’Officina delle Buone idee” (2017), integrându-se în Mișcarea literară „Poetas del Munde” (2018) și în Federația Unitară a Scriitorilor Italiani (2019). Din octombrie 2021 are dublă cetățenie (română/italiană).

D-na Alexandra Firiță a debutat editorial în 1998 cu volumul *Nostalgii* (Editura Amurg sentimental), după ce mai înainte îi apăruseră poezii în mai multe reviste și antologii din București, Giurgiu și Ploiești, fiind reținută și de Radu Cârneli în memorabilele culegeri *Poezia pădurii* (1998) și *Antologia Sonetului românesc* (2009).

Ulterior a mai publicat volumele: *Poeme crepusculare* (1999), *Descântând tăcerile* (2000), *Netihna ceasului fără sfârșit* (2002), *La praguri de ape* (2003), *Apartinând clipei* (2014), *Rochia de hârtie* (2022) și în Italia *La mia poesia viene da lontano* (2017).

Gabriel DRAGNEA

Bibliografic privind faptele, dl. Gabriel Dragnea (n. 6 octombrie 1979, București) are ceea ce se poate numi nota comună a mai tuturor poeților de la noi. A debutat în 1998 la Editura „Amurg sentimental” cu volumul *Blestemul îngerilor decăzuți*, al cărui titlu trimite din capul locului la un mai vechi motiv literar prezentat în lirica universală și mai puțin, sau chiar deloc, la noi.

Când acest poet își așeza numele pe prima lui plachetă (și aci e vorba de nota comună amintită mai sus) avea nouăsprezece ani, o vârstă la care resursele interioare se află în plin avânt – cum au demonstrat-o, de-a lungul timpului zeci și zeci de scriitori.

Un cititor mai atent și cu apetit pentru poezie putea constata atunci că autorul abia dacă putea prefigura un topos liric, care să-i asigure locul și individualitatea râvnite de oricare nou venit în literatură. Totuși și atunci și în volumul care a urmat (*Aici nu sunt cuvinte*,

2001) bardul se vădea a fi un nemulțumit, un revoltat în fața lumii care i se înfățișa prost sau greșit concepută de Cel Atotputernic.

O întregă secțiune din *Aici nu sunt cuvinte* era gândită cu un generic ce părea mai degrabă titlu de reportaj (fie el și literar) decât de poezie. Este locul în care dl. Gabriel Dragnea sugerează o prăbușire universală, o restructurare a lumii, faptă ce nu poate fi împlinită decât tot de cel care i-a pus cândva temeliele.

Alexandru CAZACU

Ca și Gabriel Dragnea, dl. Alexandru Cazacu (n. 25 aprilie 1975, Oltenița) face parte din generația de mijloc a „Grupului de la Bolintin”, cum l-au numit autorii antologiei literare (Dan Florică, Gabriel Dragnea, *Grupul de la Bolintin*) apărută în 2018 la Editura Rawex Coms din București.

Într-adevăr, nefiind vorba de un cenaclu literar propriu-zis și nici de un curent literar ori o orientare căreia/căroră autorii să se circumscrie prin idei și platforme estetice anume, genericul acesta rămâne cel mai potrivit, dat fiind că poezii componente s-au reunit în jurul (și datorită) revistei „Sud”, care a coagulat, cum am mai spus, cam toate forțele culturale din zonă.

Bardul nostru a debutat editorial cu *Paralele îmbrățișate* (1996) – titlu care ar sugera, la prima vedere, existența unei poezii de dragoste, deși volumul strânge între paginile sale și poeme de o altă factură, mici respirații lirice ale momentului și care, în ansamblul lor, lasă să se întrevadă multiple disponibilități de exprimare. Ele aveau să se devoaleze în culegerile ce au urmat: *Rumegușul orelor de jazz* (1998), *Capcanele înserării* (1998), *Mărturie nimănui* (1999), *Exilul Semiramidei* (2000), *Tâlhari sau profeți* (2001), *Lumina ăpezii* (2010), *Duminica în Est* (2017), *Mesaje pentru Iulia* (2019), *O cameră single* (2020), *Ora H* (2021).

Dintru început dl. Alexandru Cazacu are predispoziție pentru descrierea unor interioare ce nu rămân simple descripții, ci sunt încărcate de sugestii ce trimit spre alte „peisaje” și „locuri” – cele din geografia și topografia interiorului sufletesc. O topografie simplă, directă, oferită cititorului spre a-i stimula imaginația. Astfel în interioarele respective lectorul poate aduce personaje încadrabile perfect în atmosfera și epoca poeziei.

Florin VLAD

Tot generației de mijloc aparține și dl. Florin Vlad (n. 5 martie 1973, satul Olteni, comuna Ulmi, jud. Giurgiu) care, potrivit informațiilor preluate din antologia d-lor Dan Florică și Gabriel Dragnea a publicat mai multe volume cu titluri incitante: *Vagabond în oxigen* (debut, în 1997), *Aruncătorul de flori* (1998), *Scrisori dintr-un bar* (1998), *Pumnul lui Iacov sau pentru că îngerul a văzut filme* (1999) și *Aisbergul care mocnește* (2001). Probabil că vor mai fi fiind și altele despre care nu avem cunoștință. În orice caz textele „reprezentative” reținute în antologia amintită sunt suficiente pentru a ne oferi o idee asupra poeziei acestui autor.

Din capul locului observăm că dl. Florin Vlad practică un fel de teribilism care, la urma urmelor, dă bine, mai ales la un autor tânăr, cum a dat și va da întotdeauna la un poet, în toate timpurile și în toate locurile.

Neavând puterea și posibilitățile unui mare conducător sau pe cele ale unui altfel de personalități, poetul își întoarce ochii spre sine, simțindu-se comod și confortabil la el acasă, în liniștea camerei de lucru, unde se simte atotputernic în lumea cuvântului.

Corneliu C. CRISTESCU

Născut în 2 iulie 1949, Crevedia Mică, jud. Giurgiu, inginer petrolist de meserie, care – după propria-i mărturisire – a început să scrie poezie încă din liceu, însă editorial s-a manifestat/se manifestă în ultimii ani (*Poezie și inginerie*, 2016; *Poeziile inimii*, 2020; *Poezie și armonie*, 2021), când, la fel ca mai toți oamenii ajunși la senectute e predispus la autoevaluarea profesională, dar și la cea spirituală, propunând cititorilor săi o autobiografie așa cum a fost ea, cu bune și mai puțin bune, ca în cazul tuturor celor care au lăsat/lasă ceva în urma lor. Cartea *Farmecul amintirilor. Povestiri din Bolintin și Crevedia*, publicată de Editura „Sud” în 2002 este grăitoare în acest sens.

Dl. Corneliu C. Cristescu versifică în stil clasic și cu prozodie adecvată scene, gânduri, sentimente, aprecieri asupra lumii de azi, fără pretenția de a se ridica la nivelul și culmile la care a ajuns lirica românească de azi.

Ștefan PÂRVU

Născut în anul 1942, OGREZENI, jud. Ilfov și decedat în 2008, Bălășoieni, jud. Giurgiu, al cărui nume este reținut de literatura Sudului ca romancier, ne-au rămas însă și două volume de versuri, dintre care cel de al doilea (*Să fie sunet pentru venire*, 2007) este reprezentativ, atât pentru tematica lui cât și pentru orientare și modalitatea în care a fost scris. Solicitat să-i scriu o prefață la acest din urmă volum, după lectura manuscrisului, notam, între altele: Pentru dl. Ștefan Pârvu poezia nu este un act de amatorism, un fel de *violon d'Ingres*, ci o întreprindere cât se poate de serioasă.

Plecat dintre noi la o vârstă la care un prozator se află în deplinătatea manifestării forțelor lui creatoare, a intrat în istoria literară a Sudului prim mai multe cărți care-l situează printre cei mai interesați prozatori din această parte de țară: *Chip de aproape* (1976), *Valea lui Policarp* (1977), *Cale și drum* (1980), *Casa dintre spini* (1985) și *A treia cizmă* (1987).

La data debutului editorial numele acestui scriitor era deja cunoscut grație textelor publicate în revista tinerilor scriitori de atunci, „Luceafărul”, în redacția căreia (potrivit unei informații oferite de Dumitru Dumitrică) era foarte apreciat.

Prin profesia lui, aceea de preot, Ștefan Pârvu a fost, se înțelege, un ins apropiat oamenilor din locurile în care a profesat – ceea ce ne îndrituie să afirmăm că subiectele textelor din volumul lui de debut au fost povestiri inspirate de cele auzite de la enoriași, ca și din cercetarea, pe cont propriu, a lumii satului/satelor din câmpie.

Sunt nuvele și povestiri scrise cu o mână sigură și într-un limbaj pe alocuri ușor arhaizat, reușind, totuși, să rețină atenția atât asupra subiectelor propriu-zise cât și a atmosferei. Virtuțile acestor proze l-au determinat pe Laurențiu Ulici să le considere „o alianță între maniera metaforizantă a lui Fănuș Neagu și frazeologia alunecătoare, indecis simbolică a lui Nicolae Velea”, manieră care, mai credea criticul, „promitea să facă prin *Chip de aproape* un stil personal”.

Romulus DINU

În contextul literaturii care s-a scris și se scrie în arealul Bolintinului, acest prozator reprezintă un caz aparte. El a adus în beletristica zonei (și, prin extrapolare, în cea națională) o carte despre copii și copilărie cum n-am avut și nu avem prea multe, cel puțin între cele care s-au scris și s-au tipărit în ultimele decenii.

După Ion Creangă aproape toate amintirile care s-au scris despre copii și copilărie au căpătat, dacă se poate spune așa, un caracter oarecum comun, diferențiindu-se doar prin factologie. Și e un loc comun să mai spunem că, lecturându-le, cei mai mulți dintre cititori au căutat să se regăsească pe ei înșiși, ori să-și descopere oarecari similitudini cu „personajele” volumelor respective.

Păcat că o editură specializată în domeniu, cu excelente rezultate înainte de 1989 („Ion Creangă”) a dispărut din peisajul literar post-revoluționar, iar cărțile adresate copiilor apar astăzi la întâmplare pe la te miri ce tiparniță din București ori din țară și în tiraje cu totul insignifiante. Dar poate că problema inexistenței unei edituri specializate pentru copii și tineret ține și ea de lipsa de interes, la nivel național, a forurilor îndrituite în domeniul de a face educație culturală noilor generații. În fine...

Deși bibliografia lui Romulus Dinu mai numără și alte titluri, totuși *Paznic la pepeni* este cea care îl reprezintă ca scriitor și-l impune atenției cititorilor. Ea reprezintă debutul propriu-zis în beletristică al acestui scriitor. Volumul a apărut în 1982 la Editura „Ion Creangă” din București și nu s-a bucurat, cum ar fi fost firesc, de ecouri critice favorabile, cum, de altfel, nu s-au bucurat nici alte scrieri remarcabile pentru copii. În anul 2018 cartea a fost reeditată la Editura „Rawex Coms” din București de către Vasile Grigore și Ștefan Crudu, adăugându-i-se subtitlul *O poveste bolintineană*.

George APOSTOIU

Deopotrivă diplomat, istoric, monograf și publicist, dl. George Apostoiu, bolintinean get-beget (n. 3 noiembrie 1939 la Malu Spart, localitate aparținătoare de Bolintin Vale), la respectabila vârstă la care a ajuns are în spate o bibliografie bogată, variată și foarte interesantă. Parte din ea se datorează carierei și experienței profesionale (din 1963 până în 2008 a lucrat în Ministerul Afacerilor Externe, cu misiuni diplomatice la Bruxelles, Luxemburg, Paris, Roma, Moscova și Havana), parte pasiunii pentru literatură (din 1971 a început să publice articole și studii privind realitatea culturală internă, iar între 2009 și până în 2018 a ținut o rubrică săptămânală „Cronica diplomatică” în revista „Cultura”, în paralel colaborând și la „Contemporanul”, „Bucureștii literar și artistic”, „Sud”, „Pro Saeculum”, „Punctul critic” etc.

Fiind, așadar, o personalitate foarte cunoscută și apreciată printre diplomați, dl. George Apostoiu, o fire foarte activă și în căutare de noi și noi subiecte pentru scrierile proprii, a folosit experiența acumulată ani la rând în domeniul amintit și a dat la iveală câteva cărți de mare și larg interes precum *Buongiorno Italia* (Editura „Europa Nova”, 2002) – o adevărată pledoarie, în subtext, pentru cunoașterea istoriei și culturii acestei țări din antichitate și până azi. Punctul de vedere al autorului dovedește o înțelegere și descoperire a țării lui Dante și Leonardo da Vinci cu un ochi limpede și o grilă în care sinceritatea descrierilor și evocărilor sunt cuceritoare. „Când i-am cunoscut mai bine pe italieni, când i-am văzut la ei acasă – mărturisește autorul –, am înțeles că trebuie să mă debarsez rapid de locurile comune utilizate, chiar și de românii și să nu-i mai considerăm firi speculative, oameni dedați plăcerilor, moștenitori ai pornirilor spre ludic, ușuratici, infideli.

Neagu UDROIU

Acest mare publicist român din ultimii patruzeci de ani (n. 3 aprilie 1940, Cartojani, sat din fostul județ Vlașca – d. 10 septembrie 2022) poate fi considerat un exemplu tipic pentru ceea ce înseamnă ridicarea de jos a unui intelectual și afirmarea plenară într-un

domeniu pentru care s-a născut cu o indiscutabilă vocație, urmând-o cu devota-ment și tenacitate până la sfârșit: ziaristica.

Absolvent al unei școli profesionale, Neagu Udroișu a lucrat în uzină, elev fiind și apoi calificându-se (la „locul de muncă”, așa cum se spunea pe vremuri) ca lăcătuș, între anii 1955 și 1959, iar mai apoi a absolvit Institutul Politehnic, Facultatea de Metalurgie din București și a ajuns inginer.

Abandonându-și cariera inginerească în favoarea celei de reporter (după ce, conform propriilor mărturisiri, a văzut cum se lucrează într-o redacție și a fost fascinat de frumusețea cuvântului tipărit și de viața plină de neprevăzut a unui ziarist), Neagu Udroișu avea să i se dedice noii profesii cu tot sufletul și cu tot entuziasmul, ocupând, pe bună dreptate și pe merit un loc important în domeniu – atât prin multele cărți pe care le-a scris cât și prin importante funcții pe care le-a ocupat în presa scrisă (1966-1974; 1978-1997), în Radioteleviziune (1974-1978; 1997-1999; 2008-2012), la agenții de presă (1979-1997) și în sistemul editorial (1999-2001). Între 2001 și 2006 a lucrat în diplomație, ca ambasador extraordinar și plenipotențiar în Finlanda și Estonia.

Neagu Udroișu a scris, cu egală chemare și pasiune pentru toate: reportaje, eseuri, articole de teorie și istorie a presei etc.

Constantin CARBARĂU

Fondatorul și directorul revistei „Sud”, Constantin Carbarău (n. 29 iunie 1939, Bolintin Vale – d. martie 2012, Bolintin Vale) a fost, între altele, și un eseist specializat în domeniul relațiilor africano-arabe, scriind despre țări și locuri pe care le-a cunoscut în mod direct, ca trimis al Ministerului Culturii, dar și în țară, unde a avut întâlniri cu ambasadori și diverși factori culturali din alte locuri de pe mapamond acreditați la București.

După absolvirea Facultății de Filosofie din Universitatea București a lucrat în presă, la câteva cotidiane azi dispărute („Steagul Roșu”, „Teleormanul”, „Satul socialist”), după care, din 1975 până în 2001, când s-a pensionat, a activat în cadrul amintitului minister.

„În calitate de consilier – mărturisea el într-un interviu pe care ni-l acorda pentru revista „Sud” la împlinirea vârstei de 70 de ani – organizam împreună cu alte instituții românești, Oficiul de Expoziții, România Film, Agenția Română de Impresariat Artistic (ARIA), ambasadele din București și oficiile noastre diplomatice manifestări culturale peste hotare: expoziții, turnee ale unor formații artistice, gale de film ș.a., precum și acțiuni similare ale unor state din lumea arabă etc. Simultan cu preocupările profesionale colaboram la diverse publicații – „Scânteia tineretului”, „Albina”, „Tribuna Învățămintului” sau „Luceafărul” cu diverse articole despre fenomenele culturale internaționale, în special cele africane”.

Aceste preocupări vor fi continuate, începând din 1996 (anul înființării revistei pe care a și condus-o până la moarte) și în „Sud”. Cine va avea curiozitatea să se convingă de acest adevăr este suficient să răsfoiască publicația, unde va descoperi multe materiale de acest tip. Iată și câteva titluri de articole semnate de Constantin Carbarău în revista care apărea/apare la Bolintin Vale: *Câteva însemnări, despre literatura Africii negre* (nr. 7-8/2003), *Deșertul și tufișul* (nr. 5/2005), *Moscheia Homeyazilor* (nr. 1-2/2006), *Sărăcie neagră* (nr. 7-8/2005), „Habubu” (fragment din romanul *La nord și la sud de Sahara*, din păcate neterminat (nr. 10/2009).

Emil PĂUNESCU

În dorința lui firească de a se înconjura de colaboratori competenți, atașați sentimental și nu numai de cultura și spiritualitatea Bolintinului, Constantin Carbarău a apelat la autorități din diverse domenii. Între ei s-a aflat și Emil Păunescu (n. 16 ianuarie 1950, Giurgiu), absolvent al Facultății de istorie din Universitatea București, pe atunci cercetător la Muzeul de Istorie al municipiului natal.

Posibilul, virtualul colaborator al revistei „Sud” se bucura în acea vreme de o anume autoritate: lucrase la muzeele județene din Olt, Dâmbovița, Ilfov, iar mai apoi, timp de cincisprezece ani, avea să fie numit chiar director al celui din Giurgiu. Tot grație meritelor personale în domeniu dl. Emil Păunescu a fost de două ori detașat – o dată ca președinte al Consiliului Provizoriu de Unitate Națională în 1990 și a doua oară în 1993 în calitate de consilier-șef al Inspectoratului pentru cultură al județului de baștină.

La data apariției revistei „Sud”, dl. Emil Păunescu se remarcase atât prin organizarea a numeroase expoziții (unele de interes național) cât și ca descoperitor și salvator al unor piese arheologice cu valoare istorică, adăugate mai apoi patrimoniului național. În plus, s-a mai evidențiat și ca autor al unor studii și articole de specialitate și ca semnatar al unor articole cu caracter istoric în majoritatea revistelor de cultură din județ, el însuși fiind, de altfel, fondatorul principalelor periodice apărute sub egida Muzeului județean „Teohari Antonescu” din Giurgiu.

Nu încapă îndoială că fondatorul revistei din Bolintin Vale a fost inspirat și s-a orientat bine solicitându-i colaborarea și d-lui Emil Păunescu, de vreme ce dl. Vasile Grigorescu, în extrem de utila *Bibliografie* a publicației dintre anii 1996 și 2011 a identificat nu mai puțin de o sută și douăzeci și unu de articole cu semnătura istoricului giurgiuvean.

Constantin BĂRBUȚĂ

„M-am născut în miez de vară toridă, la 29 iulie 1940 în Sărățeni, sat cu o singură uliță și douăzeci de case, azi dispărut, pe malul stâng al Ialomiței, între Bucu și Ograda, fiind al patrulea într-o familie de țărani harnici care, în vremuri grele, de război și secetă, au crescut nouă copii, cinci băieți și patru fete”. Cu aceste cuvinte se deschide volumul *Confesiuni din viață și de la catedră*, de Constantin Bărbuță (Editura „Sud”, Bolintin Vale, 2021), una din figurile emblematice ale Bolintinului de ieri și de azi, „un om special, un profesor dedicat”, cum îl caracterizează una dintre fostele lui eleve (Ștefania Dinu, Doctor în istorie). El, mai spune d-sa, „a insuflat multor promoții dragostea pentru trecutul patriei și, implicit, pentru studiul acestuia”. După ce a descoperit frumusețea și farmecul istoriei ca obiect de studiu și după ce a absolvit facultatea de profil a Universității București, dl. Constantin Bărbuță a devenit, fără exagerare, un răsfațat al muzei Clio din antichitatea greacă, cea reprezentată cu un braț de cărți.

Un răsfațat, fiindcă după unele mici peregrinări pe la diverse școli a ajuns director al Liceului „Dimitrie Bolintineanu” din Bolintin, împărțindu-și timpul între orele de la catedră și celelalte ore – în care s-a dedicat unui studiu pe care nu i l-au dictat programele școlare, ci și l-a impus de unul singur. Și cum cunoștințele acumulate din lecturi și investigații de arhivă nu puteau, nu trebuiau să rămână închise în sipetul memoriei și în fișele pe care și le-a făcut, s-a gândit să le valorifice și să le pună mai apoi și la dispoziția altora. Prilejul i s-a oferit odată cu apariția revistei „Sud” în care a început să publice încă de la primul număr, fiind, de altfel, și printre fondatorii publicației. De atunci, din 1996 și până azi dl. Constantin Bărbuță a colaborat la „Sud” cu multe articole, majoritatea pe teme de istorie.

Vasile GRIGORESCU/GRIGORE

Împătimit iubitor și totodată cercetător al plaiurilor natale, dl. Vasile Grigore (n. 15 septembrie 1967, Bolintin Vale), care din motive ce ne scapă a semnat unele lucrări și cu numele Vasile Grigorescu, absolvent al Facultății de istorie din Universitatea București, actualmente doctorand, are în primul rând merite organizatorice remarcabile, d-sale datorându-i-se înființarea Asociației pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu, sub egida căreia apare noua serie a revistei „Sud”, la care s-a adăugat, ca adjuvant necesar și binevenit, editura cu același nume.

După ce o bună bucată de vreme a trăit și a lucrat în Spania, dl. Vasile Grigore (vom folosi acest nume întrucât el deține cea mai mare pondere în creația sa) s-a reîntors în 2011-2012 în țară unde, împreună cu un grup de entuziaști din Bolintin (Ștefan Crudu, Marian Grigore, Milica Dan ș.a.) a pus bazele amintitei asociații și și-a asumat și preluarea și ducerea mai departe, într-o nouă serie, a revistei „Sud”, fondată în 1996 de către Constantin Carbarău.

Printr-o fericită îmbinare a profesiei de istoric cu dragostea pentru valorile (și nu sunt puține!) arealului bolintinean, dl. Vasile Grigore a scris articole despre trecutul localității sale natale mai întâi în revista „Sud” (pe când încă se afla în străinătate), apoi, a colaborat la realizarea volumului *Bolintin, bolintineni, Bolintineanu* (coordonator Constantin Carbarău, Editura Domino, 2004), iar mai apoi ne-a dat *Studii bolintinene, neamuri* (Editura Rawex Coms, 2009) și *Studii bolintinene, locuri și fapte* (Editura Rawex Coms, 2009), urmate de *Revista Sud, bibliografie 1996-2011* (Editura Rawex Coms, 2014) și *Mănăstirea Buna Vestire de la Bolintin la 585 de ani. O retrospectivă bibliografică* (Editura Rawex Coms, 2018), cărți scrise cu acribie și elaborate la standarde științifice corespunzătoare, toate prefigurând un portret complex și complet al localității dintre Argeș și Sabar, o așezare care nu prea intrase, până atunci, în atenția cercetătorilor (istorici, sociologi ș.a.).

O dorită și mult așteptată panoramă a orașului Bolintin Vale și a împrejurimilor lui n-avea nici ea să întârzie. Se va realiza cu volumele *Bolintin, cartea orașului* (Editura Oscar Print, 2017), *Metamorfozele unei comunități. Bolintinul și neamurile lui* (Editura Rawex Coms, 2018) – fiind semnate de către Vasile Grigorescu și colaboratorii săi. Cărți mari (și la propriu și la figurat), ambele, ca și cele amintite mai înainte, bogate în informații (multe inedite) și ilustrate din belșug cu documente, fotografii, hărți, înscrisuri cu mare valoare istorică etc. și apărute în condiții grafice și tipografice de excepție.

Prezentare realizată de **Florentin POPESCU**, scriitor, critic și istoric literar, cu preluări din volumul său **“Orizont literar bolintinean”**, Editura Sud, 2023.